

แหวนหมั้น

บทที่ 16

เอมอมรหัวใจแทบจะวาย เมื่อเดินออกมาจากห้องเรียนและเห็นร่างสูงที่หนาแน่นของคนหน้าเข้มยืนรอกอยู่ที่ใกล้ประตู

เพื่อนๆ หันมามองหล่อน ดั่งนั้นหล่อนจึงจำต้องยิ้มทักทายอย่างสุภาพ เดินตามลงมาขึ้นรถโดยดี

พอปิดประตู หล่อนก็ต่อว่าอย่างสุดกลั้น

“คุณทำได้ยังไงนะ นึกยังงั้นขึ้นมาถึงได้ขึ้นไปยืนอยู่ข้างบนนั้น ไม่นึกบ้างหรือว่าคนอื่น ๆ เขาจะคิดกันยังไง”

“เขาจะคิดยังไงกันล่ะครับ เออมมี” อีกฝ่ายถามเสียงซื่อ

หญิงสาวถอนใจแรงอย่างอัศจรรย์

“ทำไมคุณถึงได้วุ่นวายอย่างนี้ล่ะ”

“อ้อ ตอบง่าย วุ่นวายเพราะว่าคิดถึง” เขาพูดอย่างสบายใจค่อยๆ พารถออกไปจากบริเวณ

“คุณช่างมีใจเผื่อแผ่คิดถึงคนได้มากมายจริง ๆ”

“ความจริงผมคิดถึงแค่คนเดียว” เขาอ้อน “คุณจงใจหลบผมใช่ไหม เออมมี รู้ไหมว่าผมมารอค้นคุณเกือบี่ครั้งแล้ว วันนี้ผมถามหาคุณกับเพื่อนๆ พอรู้ว่าคุณเรียนห้องไหนผมก็รีบไปยืนคอยที่ประตูห้องเรียนเลย ผมคิดถึงคุณจริงๆ นะ”

สีหน้าของคนที่นั่งฟังอ่อนโยนลง

“คิดถึงแล้วจะได้อะไรขึ้นมาล่ะคะ”

“นั่นซี ได้อะไรขึ้นมา มีแต่ความทรมานใจ”

เขาแก้งว่า สีหน้าและน้ำเสียงทำให้หล่อนหัวเราะออกมาเบา ๆ

“อ้าว... ข้า..!”

“ข้าซีคะ แล้วคุณรู้จักทรมานใจด้วยหรือ คิดว่ารู้จักแต่ทรมานคนอื่น”

“ผมทรมานใคร คุณหรือเออมมี”

“ไม่ใช่... อัยยารวมฉันไว้ในโลกของคุณซีคะ”

“แล้วโลกของคุณล่ะ มีผมรวมอยู่ด้วยไหม”

“ไม่มี...”

“ใจดำ..!”

“ทำไมไม่มองตัวเองก่อนที่จะว่าคนอื่นล่ะคะ”

“ผมใจดำกับใคร กับคุณหรือเปล่า”

“บอกแล้วใจดำว่าอัยยารวมฉันไว้ในโลกของคุณ”

เขามองมาอย่างตัดพ้อ “งั้นใครล่ะ”

“ยายอะ กับเพ็ญ กับรัก แม้กระทั่งยายอะ”

“ยายอะ” เขาทวนอย่างฉงน

“คะ ยายอะบนถึงคุณ ฉันได้ยินแล้วกลุ้มใจ”

“ผมไม่ได้คิดอะไรกับน้อยคุณเลยนะ..!” เขารับปฏิเสธ

“ฉันดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นล่ะ”

เขาแก้งยิ้มมีนัย ถามว่า “เป็นห่วงน้องมากนักรหรือยังงั้น”

“แน่นอนคะ ในเมื่อแกอยู่ในสภาวะที่น่าเป็นห่วง”

“งั้นดีล่ะ...” เขาแก้งเน้นส้อมเสียง เออมอมรมองอย่างตกใจ

“ผมจะ... ฮะแอม”

“อย่างนะคะ...” หล่อนร้อง “ฉันขอร้องนะ”

“ก็ได้ แต่คุณต้องทำตัวให้ดีขึ้นหน่อยซี”

หล่อนรู้ว่าเขาแก้งยั่วจึงได้แต่หนึ่ง ชายหนุ่มหันมายิ้ม พารถมุ่งไปข้างหน้า

“เราจะไปไหนกันคะ”

“คุณอยากจะไปไหนล่ะ”

“ฉันอยากกลับบ้าน”

“อย่าเพิ่งน่า...”

“กลัวว่าจะค้ำนะซีคะ ดูซี ฉันยังแต่งเครื่องแบบอยู่เลย”

เขาหันมา “จริงด้วยซี”

เขาพารถเข้าไปจอดในย่านร้านค้า พูดว่า “รอผมทีนี่นะ” แล้วเดินดุ่มจากไป

หล่อนมองตาม ไม่รู้ว่าเขาจะไปไหน
อีกครู่หนึ่ง คนร่างสูงก็เดินกลับมา เปิดประตูรถเข้ามาหนึ่ง... ยืน
ดูกระดาษใบหนึ่งให้หล่อน
“อะไรคะ” หญิงสาวรับไปดู เห็นว่ามีเสื้อผ้าพับอยู่ข้างใน
“ซื้อมาให้คุณใส่”
หล่อนสั่นหน้า “ไม่ค่ะ”
“อย่าดูหน้า... เออมมี หรือคุณอยากให้ใครๆ มองเครื่องแบบ
นักศึกษาของคุณ”
หล่อนโยนถุงเสื้อไปยังเก้าอี้ด้านหลัง “ฉันจะไม่ลงจากรถ”
“ตกลง...” เขาว่า “งั้นผมจะพาคุณเข้าโมเต็ล พอมานรุติก็ไม่มี
ใครเห็นแล้ว”
“อย่างนะคะ... ถ้าคุณเลี้ยวรถเมื่อไหร่ฉันจะกระโดดลงไปทันทีเลย”
“เออมมีนา ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอก”
มืออ่อนๆ ทาบทับหลังมือบางๆ หญิงสาวหลับตาลงมอง
ถอนใจก่อนจะเลื่อนมือหนี
“ผมไม่เคยบังคับใจใครนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณ... ผมอยาก
ให้คุณรักผม”

หล่อนรู้สึกสะท้อนอยู่ในหัวใจ พุดเสียงแผ่ว
“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ”
ชายหนุ่มหันมามองขริมๆ ถอนใจยาว
เขาจอดรถที่สวนอาหารย่านชานเมือง หันมามองหล่อนอย่างแว
วอน “ลงนะ...”
“อย่าอยู่นานนะคะ”
“แล้วแต่คุณ”
น้ำเสียงขริมอ่อนโยนจนหล่อนหวั่นไหว หล่อนก้าวลงไปยืนข้าง
รถ ชายหนุ่มดึงเสื้อออกจากถุง ตามมาสวมทับให้ มันเป็นเสื้อลำลอง
หลวมๆ สีอ่อน ขนาดพอดีที่จะปกปิดเสื้อเครื่องแบบนักศึกษาที่หล่อน
สวมใส่

เขาเลือกโต๊ะในมุมหนึ่ง เลื่อนเก้าอี้ให้หล่อนนั่งแล้วตัวเองก็ตาม
นั่งลงข้างๆ ไกลจันหล่อนต้องขยับถอยห่าง
ก็นำหрокที่หล่อนจะต้องระมัดระวังปานนั้น ซลิตนี่กอยู่ในใจ
หล่อนไม่ใช่คนของเขา หล่อนมีชายอื่นอยู่ในหัวใจ นายคนนั้นช่างโชคดี
เสียจริง...

“อยากทานอะไรครับ ช่วยกันเลือกซิ”
เขาเอนกายเข้ามาใกล้ เอียงรายการอาหารให้หล่อนดู
“อะไรก็ได้ค่ะ...”
“ทำตามสบายนา... นะครับ เออมมี รู้ไหมว่าถ้าเป็นคุณรักหรือ
คุณเพ็ญ.....”

น้ำเสียงเรียบๆ ที่เย็นชา กล่าวออกมาในทันที “ฉันไม่ใช่ทั้งสอง
คนนั้น ถ้าคุณรำคาญ ก็ไม่ควรจะมากับฉันนะคะ”
“ใครบอกว่าผมรำคาญ... ผมเพียงแต่อยากให้คุณมีความสุขเวลา
ที่อยู่กับผม ไม่ใช่ผินใจ ไม่สะดวกสบายใจอย่างที่เป็นอยู่ตลอดเวลา”
หล่อนนั่งก่อนจะพุดเสียงแผ่ว “ฉันจะมีความสุขได้อย่างไรกัน”
“ต้องได้ซิ... ไม่เห็นจะยากเลย...”

ชายหนุ่มสั่งอาหาร สั่งน้ำส้มให้หล่อน และเบียร์สำหรับตนเอง
ลักษณะท่าทีเอาอกเอาใจไม่ต่างไปจากที่คณกริชกระทำเมื่อวันก่อน แต่
เออมมรไม่ได้นึกถึงคณกริชเลยแม้แต่น้อย หล่อนกลับดื่มด่ำลึกลึกซึ้งกับ
ช่วงเวลานี้ หล่อนไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้กับใคร แม้แต่กับสิทธาผู้เป็น
คู่หมั้น หล่อนก็ยังไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อนเลย

ซลิตมีท่าทีปลอดโปร่งสบายใจ สีหน้าอ่อนโยน ปรกกายตาสลึงซึ่ง
“แบบนี้ช่างดีจังเลย ไม่มีใครรู้จัก ไม่มีใครรบกวน เราได้อยู่ด้วยกัน
ตามลำพังสองคน”

แต่ว่าเออมมรนึกเถียงอยู่ในใจ ใครบอกว่าหล่อนและเขาอยู่แต่
เพียงลำพัง อย่างน้อยในใจของหล่อนก็ยังมีสิทธา ไม่ใช่ในด้านของ
ความรักหลงพะวงหา แต่ที่ว่าเงาของสิทธาเหมือนจะตามติด ครอบงำอยู่
ในมโนสำนึกของหล่อน ทุกครั้งที่หล่อนรู้สึกอ่อนไหวไขว่ไขว่ออกนอกถู่

นอกทาง บิดเบือนความถูกต้องและความจงรักภักดี

อาหารพร่องลงไปอย่างเชื่องช้า ต่างคนต่างไม่ได้รู้สึกภูมิใจในรสชาติ มากไปกว่าความอบอุ่นสุขใจจากการได้อยู่ด้วยกัน ชลิตมักจะมองดูหล่อนด้วยประกายตาสีฟ้าซึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ขณะที่หล่อนก็มักจะหลบตา กลัวว่าเขาจะอ่านรู้ถึงความรู้สึกที่หล่อนพยายามซ่อนไว้

เขามองหล่อนยิ้มๆ อดไม่ได้ที่จะไล่หลังมือกับแก้มนวล

“คุณเป็นคนสวย รู้ตัวไหม”

หล่อนเอียงหน้าหนี แต่ไม่ใช่ด้วยความขุ่นเคืองหรือไว้ตัวไปหน้าใสๆ ระบายอยู่ด้วยความสุขอึมอึม

“รู้ไหมว่า เมื่อผมเห็นคุณครั้งแรกที่โรงแรม ผมแอบมองคุณจนเพลिनไปเลย”

“จริงหรือคะ” หล่อนแปลกใจที่ได้ยิน “แต่ว่าฉันไม่ได้มีอะไรน่าแอบมองเลย หน้าจืด เสื้อผ้าเรียบๆ เซยๆ ไม่มีสีสนอะไรเลย”

“ผมเพิ่งจะกลับมาจากอเมริกา เข้าบ้านได้เพียงวันเดียว ก็ออกไปนอนที่โรงแรมนั้นเพราะว่าทนายความที่พี่น้องของแม่เลี้ยงไม่ได้ ตอนนั้นผมเบื่อชีวิตมาก และคุณก็เป็นผู้หญิงคนแรกที่ทำให้ผมสะอึกใจ รู้สึกมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้อย่างแปลกที่สุด....”

“แต่ว่าหลังจากตอนนั้น ฉันก็ไม่ใช่แล้วใช่ไหมคะ” หล่อนเย้า “รวมทั้งก่อนหน้านั้นด้วย”

“แต่ถึงตอนนี้ ผมลืมคนอื่นๆ หมดแล้ว” ดวงตาคณพุดส่งประกายสีฟ้าซึ่ง

หล่อนนึกแย้งว่าเขาคงไม่ได้ลืมหมดทุกคนจริงกระมัง

“ทำไมคุณต้องไปทำงานหือ เอมี...” เขาถามอย่างอยากรู้ “คุณไม่ได้มีปัญหาเรื่องเงินไม่ใช่หรือ”

หล่อนนิ่ง

“หรือว่ามี...”

“ไม่ถามไม่ได้หรือคะ”

“ผมอยากรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับคุณ”

“ก็ได้ค่ะ... คุณก็เห็นอยู่แล้วว่าครอบครัวเราอยู่กันอย่างไหน... จะต้องใช้เงินเท่าไร ถึงจะอยู่กันอย่างนั้นได้”

“แต่แม่ของคุณมีเงินนี่ คุณเอาทำธุรกิจอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ทำค่ะ แต่มักจะล้มเหลว แม่ไม่ใช่ช่างธุรกิจหรอก เพียงแต่คิดว่าตัวเองเป็น”

“ลำบากนะ” เขาพิมพ์อย่างเห็นใจ

“อย่าสนใจเลยคะ ปัญหาของครอบครัว เราจะแก้ไขกันเอง”

“ถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือสัก บอกรวมนะ”

หล่อนอมยิ้ม “ความช่วยเหลือแบบไหนที่คุณจะให้”

“ทุกแบบ” คำตอบมั่นคง แต่หญิงสาวได้แต่สั่นหน้า เขาจึงคาดคั้นต่อไป “สัญญาสิว่าคุณจะบอกผมก่อนคนอื่น”

“ไม่สัญญาค่ะ ไม่มีเหตุผลอะไรที่คุณจะมาช่วย ในเมื่อเราไม่ได้เป็นอะไรกัน.....”

สีหน้าของเขาคล้ายจะผิดหวัง

น้ำเสียงอ่อนๆ และคำพูดประโยคต่อไป “นอกจากเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเท่านั้น” ทำให้ชายหนุ่มมีสีหน้าที่ดีขึ้น

.....

เพราะอาศัยคำว่า “เพื่อนที่ดีต่อกัน” เป็นเกราะกำบัง ชลิตจึงมีข้ออ้างที่จะมาคลุกคลีอยู่ใกล้ๆ และเอมอมรมก็มีข้อปลอบใจตนเองที่จะต้อนรับชายหนุ่มที่บ้าน

เพราะเลือกที่จะมาหาเอมอมร เขาจึงห่างหายจากพี่เอมูรี่ทำให้หญิงสาวผู้นั้นวุ่นวายตามหา เมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังเรียก อริยาธิปเป็นคนที่รับโทรศัพท์ เพราะรู้ว่าพี่สาวจะไม่ยอมพูดปดแน่ๆ

“ฮัลโหล... นั่นพี่เอมูรี่หรือคะ... ไช้ค่ะ นี่ อะพูด...”

พี่เอมูรี่อยู่ค่ะ กำลังคุยอยู่กับพี่คม พี่เอมูรี่จะพูดด้วยหรือเปล่า... ไม่..หรือคะ... พี่ลิต... เอ ไม่เห็นมานี่คะ ไม่ได้มานานแล้ว... ค่ะ... สวัสดีค่ะ พี่เอมูรี่”

เด็กสาวหัวเราะคิกคักเมื่อวางหูโทรศัพท์ลง เดินกลับมาสมทบ

“พี่เอมูรี่โทรมาตามแล้วค่ะ พี่ลิต”

ชลิตและเอมอมรนั่งอยู่บนพื้นห้อง กำลังช่วยกันต่อชิ้นส่วนเรือรบ
ลำขนาดย่อมซึ่งวางกระจายอยู่บนโต๊ะเตี้ยกลางกลุ่มเก้าอี้ ส่วนหนึ่งของ
ชิ้นส่วนเล็กๆ เหล่านั้นถูกประกอบเป็นรูปร่างไปบ้างแล้ว

“อะเลยไม่ส่งไปว่าฟีลิตไม่ได้มา มาแต่พีคัม”

“ไปหลอกเขาทำไม” เอมอมรต่อว่า

“ก็อะไม่อยากจะให้พีเพ็ญมานี่...”

“อยากหรือไม่อยากก็ไม่ควรจะหลอกเขา ถ้าเขารู้เข้า ก็จจะโกรธ
เอา พี่น้องกันจะผิดใจกันเปล่าๆ”

“พีเพ็ญไม่รู้หรือกนา”

“แล้วถ้าเขาขับรถมาถูล่ะ”

“เขาไม่มาหรอก เขาคิดว่าพีคัมอยู่จะมาทำไม แล้วถ้าเขามา เรา
ก็บอกไปซิว่า อู๋ย พีคัมเพิ่งจะกลับไป แล้วฟีลิตก็เพิ่งจะมาถึงเดี๋ยวนี้เอง”
ชายหนุ่มหัวเราะในความกะล่อนว่องไวของเด็กสาว

“ถึงเขามา ถ้าไม่เข้ามาในบ้านก็ไม่รู้หรือกนาว่าเป็นรถของพี”

ชลิตพูด หันมาหลิวตาให้เอมอมร เขาเพิ่งจะหารถอีกคันหนึ่ง
มาใช้ เพื่อให้หล่อนสะดวกใจที่จะไปไหนมาไหนด้วย ไม่มีใครได้เห็นรถ
คันใหม่ ในเมื่อมันจะใช้กับหล่อนเท่านั้น

หญิงสาวไม่อาจเปิดเผยได้ว่าหล่อนสนิทสนมใกล้ชิดกับเขา
เพราะรู้ดีอยู่แก่ใจว่ามันมิใช่เป็นความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์ฉันทมิตรสหาย
แต่ว่าได้แอบแฝงไว้ด้วยบางสิ่งบางอย่างที่น่าละอาย ขณะเดียวกัน
หล่อนก็อดคิดไม่ได้ว่า เขาเองก็ไม่อยากให้ใครรู้ ไม่ว่าจะเป็ญพี
หรือสมรัก

เขาคงจะแค้นผู้หญิงทั้งสองคนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน.....

ท้องทะเลเบื้องหน้าสงบเรียบอยู่ภายใต้ท้องฟ้าสดใส คลื่นเล็กๆ
โรยระลอกเข้าสู่ชายหาด หล่อนยืนรอรับมันกระโจนตัวแล้วเบาเข้ามา
ท่วมข้อเท้า ก่อนที่จะไหลกลับตามกันกลับไปสู่ทะเล

ชลิตยืนอยู่ใกล้ๆ จ้องมองใบหน้านวลเนียนที่ยืนหันข้างให้ด้วย
ความรู้สึกดีมด้า

“อยากถ่ายรูปคุณเก็บไว้จิงเลย เอมมี” เขาพูด “รู้ไหมว่าผมเคย
ชอบถ่ายรูปมาก แต่ว่ามันคงจะทำให้คุณไม่สบายใจใช่ไหม”

หล่อนหันมายิ้ม “แน่นอนค่ะ”

“กลัวผมจะเก็บไว้แบ็คเมล ละซี”

“คุณจะทำหรือเปล่านั้นคะ”

“ก็ไม่แน่” เขายิ้มอย่างเลศนัย “อาจจะทำก็ได้นะ”

หล่อนหันกลับไป สีหน้าแจ่มใส ปรายตาแวววามมองออกไป
ข้างหน้า “ฟ้าใสจิงเลยนะคะ ไม่น่าเชื่อที่กำลังอยู่ในหน้าฝน” หล่อนพูด
“แต่อีกไม่นานก็หมดฝนแล้ว คุณชอบหน้าหนาวไหมคะ”

“ไม่ชอบ...”

“หรือคะ ฉันทชอบนะ”

“หนาวกายแล้วเลยพลอยจะหนาวใจด้วย” เขาแกล้งว่า

หล่อนหัวเราะ “ตอนคุณอยู่เมืองนอก ทำจะหนาวใจบ่อยๆ”

“ใช่แล้ว”

“แล้วทำยังไงล่ะ”

“ไม่บอก” เขาทำตาแพรวพรายให้หล่อนเดาเอาเอง

“ไม่บอกก็รู้” หล่อนพูดยิ้มๆ

“คุณเองก็เป็นห่วงว่าใครทางโน้นจะหนาวใจใช่ไหม”

สีหน้าของหล่อนหม่นหมองลง ชลิตจึงรู้ตัวว่าเผลอพูดผิดไป

นับแต่หล่อนมีไมตรีตอบเขา หล่อนพยายามที่จะไม่เอ่ยถึงใครอื่น
ไม่ว่าจะเป็นคนของเขาหรือคนของหล่อน หล่อนไม่เคยตัดพ้อต่อว่าหรือ
อยากรู้อยากเห็นในความสัมพันธ์ของเขากับผู้ใด ไม่ว่าจะเป็ สมรัก
เพ็ญพีหรือใครอื่น ทั้งยังไม่ปรินปากถึงชายใดที่เกี่ยวข้องกับตนอีกด้วย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคู้หมั้นของหล่อนเอง

สำหรับเอมอมร การเอ่ยถึงคู้หมั้นได้สะกิดเตือนหล่อนถึงพันธะ
อันพึงสังวร เตือนถึงสายสัมพันธ์อันงดงามที่ต่างช่วยกันสานสร้างขึ้น
และขณะนี้ หล่อนกำลังทำให้มันกระทบกระเทือนมัวหมอง หล่อนรู้สึก
ละอายแก่ใจในสิ่งที่หล่อนกระทำอยู่ลับหลังขณะที่เขาผู้นั้นให้ความไว้วางใจ

ในหล่อนอย่างเต็มที่ หล่อนทนไม่ได้ที่จะได้ชื่อว่า ‘ทรยศ’ นอกใจเขา ผู้เป็นประจักษ์และเพื่อน และกำลังจะกลายเป็นสามีในอนาคตอันใกล้

“เอมมี...” ซลิตเรียก ยื่นมือออกมาหา หญิงสาวถอยห่าง ออกไปในทันที กิริยานั้นทำร้ายจิตใจชายหนุ่มครั้งแล้วครั้งเล่า

น้ำเสียงเขาตัดพ้อ “คุณรักเขามากนักหรือ”

“ยังไงคือความรักล่ะคะ”

“คุณตอบไม่ได้หรือ” เขาถาม “แล้วอย่างผมนี่ล่ะ”

มือที่อบอุ่นจับหล่อนให้หันมาหา ร่างเล็กๆ ชัดขึ้นเล็กน้อย ครั้น ตาสบกัน หล่อนก็หลุบตาลง

“บอกมาซี ว่าคุณรู้สึกอย่างไร”

“คุณจะทำอะไร”

“ผมอยากรู้”

“เพื่ออะไรล่ะคะ” หล่อนถามขริมๆ “ถึงยังไงความจริงก็ต้อง เป็นความจริง ฉันมีคู่หมั้น และคุณก็มีใครต่อใคร ทางของเราจะมา บรรจบกันไม่ได้”

“ต้องได้ซิ” เขาพูดอย่างจริงจัง

“ไม่มีทางหรอกค่ะ” หล่อนผละออกไปจากเขา “อย่าพูดเรื่องนี้อีก ดีกว่า มันเป็นไปได้”

ชายหนุ่มตามติด น้ำเสียงเริ่มจะเกรงอย่างชัดใจ “ทำไม ความรัก ของคุณกับคู่หมั้นยิ่งใหญ่ขนาดไหน แต่ต้องไม่ได้เชี่ยวชาญหรือ”

แต่ต้องไม่ได้... แน่นนอนละ เพราะสำหรับหล่อน มันไม่ใช่เป็นแค่ ความรัก แต่ว่าเป็นความผูกพันที่เหนียวแน่นลึกซึ้ง เป็นความจริงมั่นคง และเป็นเรื่องของเกียรติยศชื่อเสียง

ก็แล้วเขาจะเป็นใคร ก็แค่ผู้ชายเจ้าชู้เจ้าสำราญคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจะ ก้าวเข้ามาในชีวิตของหล่อน มาทำให้หล่อนปั่นป่วนวุ่นวาย ไขว้เขวออก นอกเส้นทาง... ก็เพียงเท่านั้นเอง

“คุณไม่เข้าใจหรอก...”

“พูดอย่างนี้อีกแล้ว ผมไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับคุณไซ้ไหม” เขา ตัดพ้อ

หล่อนยิ้ม เดินลุยไปตามชายน้ำ

“เอมมี.....” เสียงเรียกอดอ้อน

“อะไรคะ....”

“แต่งงานกับผมไหม”

“ไม่หรอกค่ะ”

“ทำไมล่ะ”

น้ำเสียงถามข้งใจ ไม่คิดว่าตนจะถูกปฏิเสธง่ายตายและอย่างหนักแน่นปานนั้น หล่อนกลับย้อนถามว่า

“แล้วคุณล่ะคะ อยากรแต่งงานจริงๆ หรือ”

“จริงซี”

“แน่ใจหรือคะ” หล่อนถามยิ้ม ๆ

ชายหนุ่มนิ่งไป หล่อนไม่แปลกใจ ที่ได้เห็นความไม่แน่ใจที่ฉาย ขึ้นบนใบหน้าของเขา

“สำหรับคุณ การแต่งงานอาจไม่ใช่เรื่องสำคัญ คุณแต่งกับใคร ก็ได้ ไม่พอใจก็หย่า คุณไม่ได้ยึดถืออะไรจริงจังนอกจากความพอใจซึ่ง ออกจะฉาบฉวย” หล่อนหันมาสบตา พุดยิ้มๆ “คุณไม่ได้ยึดถือความรัก ความสัมพันธ์ทางใจลึกซึ้ง เพราะว่าคุณไม่ได้มีมัน”

“แต่ว่าคุณมี... งั้นซี”

“ที่ฉันรู้จักคือฉันทำให้คู่หมั้นเสียใจและผิดหวังไม่ได้ และนอกจาก ตัวเขาแล้ว ก็ยังมีญาติผู้ใหญ่ของเราทั้งสองฝ่าย พวกเขามีความสัมพันธ์ กันมานานและฉันไม่อาจเป็นคนทำลายมันลงไป”

สีหน้าของชายหนุ่มผิดหวังร้าวราน หลังจากพูดออกไปแล้ว หล่อนเองก็รู้สึกแคว้งคว้างเช่นกัน

ร่างสูงที่แข็งแรงยืนอยู่ใกล้ๆ มือใหญ่ได้รูปสวยมักจะยื่นออกมา หล่อนอยากจับมันไว้แต่ก็ทำไม่ได้ เหมือนมีกำแพงแก้วหุ้มมาขวางกัน

หล่อนใจหายเมื่อนึกว่าทางของเขาและหล่อนไม่อาจจะมาบรรจบ พบกัน.....